

ยังไม่ทันทำงาน ก็อยากกลับบ้านแล้ว

#ไม่ไหวแล้ว #ได้งานตามที่ฝันแต่ทำไมยังเหนื่อย #เอาใจดีชีวิต
#ลาออกดีไหม #หนึ่งท้าววันนี้จะดีกว่าเดิม

ราย
งาน
การ
ประ
ชุม
ประจำ
สัปดาห์

ว็อนจิชู เขียน
ธัชชา ธีรปกรณชัย แปล

The first part of the paper discusses the importance of the research and the objectives of the study. It highlights the need for a comprehensive understanding of the subject matter and the role of the researcher in this process. The second part of the paper presents the methodology used in the study, including the data collection methods and the analysis techniques. The third part of the paper discusses the results of the study and the conclusions drawn from the findings. The fourth part of the paper discusses the implications of the study and the future research directions. The fifth part of the paper discusses the limitations of the study and the strengths of the research. The sixth part of the paper discusses the contributions of the study to the field of research. The seventh part of the paper discusses the ethical considerations of the study. The eighth part of the paper discusses the funding of the study. The ninth part of the paper discusses the acknowledgments of the study. The tenth part of the paper discusses the references of the study.

Have a Booktiful Day!

ยังไม่ได้กลับบ้าน
ก็อยากกลับบ้านแล้ว
ว็อนจีซู เขียน

Bloom

คำนำสำนักพิมพ์

หากอายุขัยเฉลี่ยของคนเรามีเจ็ดแสนชั่วโมง คนอย่างเราๆ ทั่วไปที่เริ่มทำงานทันทีหลังเรียนจบ จนเกษียณก็ต้องใช้ชีวิตในฐานะ “วัยทำงาน” ถึง สามแสนกว่าชั่วโมง นี่ชีวิตต้องทนทรมานนานขนาดนี้ เลยหรอเนี่ย!

หลังจากทรมานที่สุดตัวเพื่อคว้าตำแหน่งงานที่ฝันไว้ ความเป็นจริงที่ฉันได้พบหลังจากนั้นคือ ต้อง ลากตัวเองลงจากเตียงหลังกดปิดนาฬิกาปลุกเกือบสิบ รอบ ผ่ารถติดและคลื่นมหาชนไปออฟฟิศ เข้าประชุม ที่ลากยาวกว่าครึ่งวัน รับมือกับลูกค้าบางหนึ่งร้อยความ ต้องการหนึ่งล้าน และหัวหน้าที่มีคำว่า “ด่วน” ลงท้าย ทุกประโยค ไหนจะเวลารว่างหลังเลิกงานที่หายาก ไม่แพ้โบนัส ขนาดเสาร์อาทิตย์แชดกลุ่มก็ยังดังรัวๆ

อุตส่าห์ได้งานตามที่ได้ฝันแล้วนี่นา ทำไมถึงยัง เหนื่อยอยู่อีกล่ะ

ตอนเริ่มงานทุกอย่างเหมือนโอเค ทำไมตอนนี้ ไม่โอเคกับอะไรสักอย่าง

การไปทำงานโดยไม่ต้องคอยปลอบใจตัวเอง ไม่มีอยู่จริงบนโลกอย่างนั้นหรอ

เชื่อว่าหลายคนคงเคยถามคำถามเดียวกับนักเขียนว็อนจ็ชู ผู้ถ่ายทอดสารพันประสบการณ์ที่ชาวออฟฟิศต้องพบเจอตลอดชีวิตการทำงานว่าสิบปีไว้ในหนังสือเล่มนี้ ทั้งเรื่องราวที่ทำให้ยิ้มทั้งน้ำตา เหตุการณ์ชวนหัวร้อนแสบระเบิด และหลากหลายความอัดอั้นตันใจที่อยากตะโกนออกมาให้โลก (และบอส) รู้ (แต่ก็ทำไม่ได้)

นอกจากเหมือนได้ปรับทุกข์ตามประสบการณ์งานออฟฟิศแล้ว หน้ากระดาษต่อจากนี้ยังชวนตั้งคำถามและพลิกมุมมองเล็กๆ เกี่ยวกับงาน เพราะขึ้นชื่อว่างาน ต่อให้เป็นสิ่งที่รักแค่ไหนก็ต้องมีวันเครียดหรือเบื่อหน่ายกันบ้าง คำถามสำคัญคือ เราจะมีวิธีปลดปล่อยตัวเองและเปลี่ยนความเครียดนั้นให้กลายเป็นแรงก้าวต่อไปอย่างไร

เพราะหากทำได้ เราอาจพบความกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงขึ้นมาอีกนิด คิดน้อยลงในบางเรื่อง ผ่อนคลายให้หล่นหนักๆ ลงได้บ้าง แล้วพร้อมเปิดคอมพ์ทำงานนานขึ้นอีกสักเล็กน้อยในวันถัดไป

ขอส่งกำลังใจให้พนักงานออฟฟิศทุกคน

Bloom

บทนำ

บันทึกของพนักงานออฟฟิศ อย่างฉัน

หนังสือเล่มนี้เรียกได้ว่าเป็นการหาเหตุผลมา
เข้าข้างตัวเองอย่างน่าเวทนา

นี่คือคำตอบอย่างจริงใจสำหรับคำถามที่หลังไหล่
เข้ามาไม่สิ้นสุดและสร้างความทุกข์ทรมานให้ฉันตั้งแต่
แขวนป้ายชื่อพนักงานออฟฟิศ ฉันพยายามแสดง
ให้เห็นว่า “มันต้องโอเค” ทั้งที่ในใจยังคงไม่สบายใจ
และหวาดกลัว ซ้ำยังเป็นความพยายามที่น่าสงสาร

หากคุณคาดหวังว่าอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว
จะได้ “คำแนะนำจากรุ่นพี่พนักงานออฟฟิศสุดเท่” หรือ
“ใบสั่งยาคลายความกังวลที่เผชิญอยู่ตอนนี้” ละก็
ต้องขอโทษด้วยค่ะ เพราะมันคงคล้ายๆ กับการปรึกษา

ความเครียดส่วนตัวของพนักงานออฟฟิศที่นั่งกลุ่มใจ
จนเป็นโรคออฟฟิศซินโดรมมากกว่า แม้จะทำงาน
มาสิบกว่าปีแล้ว ฉันก็ยังคงสลดความซอกในวันแรก
ไม่พ้น (จะทำงานแบบนี้ไปทั้งชีวิตได้ยังไงเนี่ย!)
และยังติดใจว่าสิ่งที่ทำ “ไม่คุ้มเงินเดือน” อยู่เรื่อยไป

“ทำไมถึงไม่อาจบรรลุปเป้าหมายชีวิตในที่ทำงาน
กันนะ”

มี “ตำราที่ชาวออฟฟิศควรอ่าน” ซึ่งรุ่นพี่ที่
ทำงานมานานจนน่าเลื่อมใสเขียนไว้แล้วเยอะมาก
สอนเทคนิคจำพวก “ทำแบบนี้สิถึงจะดี” หรือ “อย่าทำ
แบบนั้นเด็ดขาด” แรกเริ่มเดิมทีหนังสือเล่มนี้ก็ไม่ได้
ตั้งใจเขียนเพื่อแนะนำเทคนิคพวกนั้น แต่เริ่มมาจาก
ความคิดที่ผุดขึ้นมาในวันหนึ่งว่าถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป
ฉันต้องตายแน่ ความรู้สึกหิวกระหายที่เดิมเท่าไร
ก็ไม่มีวันเต็มกับความอึดอัดไม่มีสิ้นสุดนี้มีต้นเหตุ
มาจากอะไรกันแน่ ฉันจึงเริ่มตักถักรองความเครียด
แต่ละอย่างในฐานะพนักงานออฟฟิศออกมาเป็น
ตัวอักษรก่อนถูกมันกลืนกิน

หลังจากฉันโชคดีได้รางวัลจาก “โปรเจกต์
บรันชี่บุ๊ก” จากผลงานเรื่อง *เด็กใหม่รอบสอง* ซึ่งบอก
เล่าเรื่องราวความเครียดของพนักงานออฟฟิศ ขณะ
เริ่มงานใหม่แห่งที่สอง รางวัลที่ได้เป็นแรงผลักดัน
ให้ฉันใช้ความเครียดนั้นเขียนหนังสือต่อไป และยังได้
รู้ว่า “ชาวออฟฟิศแบบฉัน” มีเยอะกว่าที่คิดไว้มาก

ขั้นตอนการเขียนคือขั้นตอนการตอบคำถาม
ฉันถามตัวเองถึงสิ่งต่างๆ ที่ทำให้เหนื่อยล้า ได้มี
โอกาสทบทวนตัวเองจนรู้ว่านี่แหละคือขั้นตอนของ
การหาคำตอบเหล่านั้น ใจความสำคัญไม่ใช่การ
นำสิ่งที่ลองทำมาแล้วหลายวิธีมาเขียนเป็นคำแนะนำ
ซึ่งตอบโจทย์สำหรับทุกสถานการณ์ หรือเป็นข้อสรุป
ที่ใครๆ ต่างต้องพยักหน้าเห็นด้วย ฉันแค่เขียนมันขึ้นมา
เพื่อปลอบประโลมตัวเอง แค่อายากให้ตัวเองได้ใช้ชีวิต
ทุกๆ วันอย่างดีที่สุดแม้ต้องเผชิญความเครียดและ
ความอึดอัดที่ไม่อาจเข้าใจได้ เช่นเดียวกับทุกๆ คน
ที่รู้สึกเหมือนฉัน การได้รับรู้ว่าอู๋โมงคื้ที่ทั้งมืดและ
ทอดยาวที่กำลังเดินผ่านอยู่นี้มีใครบางคนกำลังผ่าน
มันไปเช่นกันก็ทำให้คำคืนอันเหนื่อยล้าของเราเบาบาง
ลงได้

ตลอดชีวิตการทำงานสิบกว่าปี ฉันเคยเป็นพนักงานขาย เคยเป็นก๊อปปี้ไรเตอร์ ตอนนี้งานอยู่บริษัทกาแฟ เคยแม้กระทั่งนำเงินเก็บทั้งหมดไปลงทุนเรียนต่อต่างประเทศที่ดูแล้วก็ไม่คืนทุนสักเท่าไร สิบปีแล้วสินะ ฉันไม่รู้เลยว่าถ้ายังเดินบนเส้นทางนี้ต่อไปจะประสบความสำเร็จสักเรื่องหรือไม่ ได้แต่เดินคอตกลงทางนั้นที่ทางนี้ที่จนถึงจุดหนึ่งก็ยังไม่ทำอะไรสำเร็จเป็นชิ้นเป็นอัน

แต่ว่าก็ต้องขอบคุณที่ฉันได้ความสามารถพิเศษมาอย่างหนึ่ง! นั่นคือ ความอดทนต่อความเครียดจริงอยู่ที่ฉันไม่เคยเอาชนะความเครียดได้ง่ายดายเลยสักครั้ง แต่ก็ไม่เคยแพ้แบบนี้อีกเอาต์จนหมดรูปเช่นกัน ระหว่างต่อสู้กับความเครียดร้อยแปดพันเก้า แทนที่จะหลีกหนีปัญหาไปเรื่อย ๆ ฉันเลือกที่จะเผชิญหน้ากับมันและเรียนรู้ว่าทำอย่างไรถึงจะก้าวผ่านความเครียดนั้นไปสู่ยกถัดไปได้ แน่นอนว่าระหว่างนั้นอาจพบการจุใจรูปแบบอื่นๆ ได้เช่นกัน แต่ฉันก็ยัง

เผชิญหน้ากับมันอย่างถึงที่สุดโดยไม่ยอมยกธงขาว
แม้ไม่รู้ว่าจะต้องนอนแผ่อยู่ตรงนั้นไปถึงเมื่อไรก็ตาม

ฉันเชื่อว่าต้องมีใครสักคนกำลังประสบปัญหา
เหมือนกันอยู่ที่ไหนสักแห่ง จึงอยากนำความอดทน
ที่สั่งสมมานานนั้นพุดคุยแลกเปลี่ยนไปกับพวกเขา
ฉันอยากเรียบเรียงและถ่ายทอดความคิดที่ได้รับ
จากการต่อสู้กับความเครียดเพื่อมอบเป็นพลังเล็กๆ
แก่คนเหล่านั้นที่กำลังดิ้นรนกับความเครียดของตัวเอง
บางทีอาจมีเหตุผลที่เราต้องเหนื่อยล้า ไม่เป็นไร
หากคุณจะเครียดกับโลกใบนี้ ฉันอยากบอกให้ทุกคน
เชื่อมั่นมันจะดีขึ้นเรื่อยๆ แน่แน่นอน ฉันอยากปล้ำโลก
ที่เอาแต่พร่ำบ่นว่า “เครียดแล้วมีอะไรดี” ทิ้งไปแล้ว
บอกพวกคุณว่ายังมีอีกคนหนึ่งที่เคยเครียดเหมือนกับคุณ
อยู่ตรงนี้ และฉันเข้าใจคุณดี

หนังสือเล่มนี้เป็นบันทึกเก็บเล็กผสมน้อย
ระหว่างใช้ชีวิตเป็นชาวออฟฟิศ ฉันไปทำงานก่อน
เวลาเช้างานหนึ่งชั่วโมง ต้องรีบกินข้าวกลางวันใน

สามสิบนาทีและเข้านอนดีกว่าปกติหนึ่งชั่วโมงเพื่อนั่งเขียนงานชิ้นนี้ หาเวลาสั้นๆ ในการเขียน ครุ่นคิด และปรับแต่งจนผ่านไปสามปีถึงเสร็จสิ้น มีทั้งส่วนที่ถูกต้องและส่วนที่ผิดในความคิดลงไปด้วยเช่นกัน ฉันไม่อาจหยุดชีวิตไว้ที่ช่วงเวลาหนึ่งเพื่อเขียนหนังสือได้ ดังนั้น เมื่อเวลาผ่านไปจึงมีเนื้อหาบางส่วนที่ไม่รู้สึกอินกับมันอีก และรู้สึกเศร้ามากขึ้นเมื่อคิดว่าความโลภอยากทำหนังสือของฉันโดยหวังว่าจะมอบพลังผ่านตัวหนังสือได้มากกว่าข้อความดาษตื่นทั่วไป สุดท้ายแล้วจะกลายเป็นแค่การเพิ่มขยะอีกชิ้นหนึ่งให้โลกใบนี้หรือไม่

ถึงอย่างนั้น หากฉันแปลงเรื่องน่าอายเหล่านี้ให้กลายเป็นหนังสือที่ใครก็ตามที่กำลังเครียดแบบเดียวกันถือไว้ในมือและได้รับการปลอบประโลมใจให้รู้สึกว้า “อะไรกัน มีพนักงานออฟฟิศเป็นเหมือนฉันด้วยหรอเนี่ย ฉันไม่ได้อยากตายแบบนี้อยู่คนเดียวใช่ไหมนะ” หากตัวหนังสือเหล่านั้นปลอบประโลมใครบางคนที่กำลังเดินอย่างสิ้นทางและมีแต่ความกังวลได้ ฉันคิดว่าคงจะเป็นเรื่องที่ดีมากเลยทีเดียว

ฉันอยากขอบคุณคุณอื่นนี่จ้ะ บรรณาธิการแห่ง
สำนักพิมพ์คิลด์ัมที่ยื่นมือมาชักชวนฉันทำหนังสือ
ด้วยการลองรวบรวมเนื้อหาที่ยังสะเปะสะปะและมีแค่
สิบกว่าบทเมื่อสามปีก่อน อีกทั้งยังอดทนรอขณะฉัน
ไปเรียนต่อรากับรอแฟนหนุ่มเข้ากรม และจับมือฉัน
ข้ามผ่านเกือบหนึ่งในสามของชีวิตพนักงานออฟฟิศ
ไปด้วยกัน ฉันขอขอบคุณเพื่อนใจบุญผู้คอยแบกรับ
ความเครียดยามฉันหลงทางพร้อมดื่มกาแฟหมดไป
หลายแก้วข้างๆ กันมาตลอดสิบปี รวมถึงเพื่อนร่วมงาน
ทุกคน สุดท้ายนี้ฉันขอส่งพลังและกำลังใจให้แก่
ชาวออฟฟิศทุกคนที่เป็นเหมือนฉัน ผู้หยิบบันทึกลำเลียง
มาอ่านหลังจากเผชิญความเครียดในวันนี้มา

ฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 2019

พนักงานวีนิจิ

สารบัญ

01

บทนำ

บันทึกของพนักงานออฟฟิศอย่างฉัน

009

งานก็ได้แล้ว ทำไมถึงเหนื่อยกันนะ

021

แล้วฉันก็ได้เป็นพนักงานออฟฟิศ
ทั้งที่พยายามแทบตายเพื่อให้ได้อยู่จุดนี้
แต่ทำไมรู้สึกเหมือนจะขาดใจให้ได้

022

ยังไม่ทันเข้างาน ก็อยากเลิกงานแล้ว
ไม่ไปทำงานก็ไม่ได้ จะลาออกก็ไม่ได้

028

เหตุผลที่ต่อให้เกือบตาย ก็ยังไม่ไปไหน
ไม่มีแม่ “แรงจะเท”

038

กูดมอร์นิง เซ้านี้ก็เหมือนเดิม
เพราะไม่อยากทำงานนั้น
ที่ต้องรีบทำพุงนี้เข้า

045

ไม่อยากขึ้นเป็นหัวหน้าแผนกเลย
อีกสิบปีให้หลัง ความสำเร็จของฉัน
จะรออยู่ตรงนี้หรือเปล่านะ

058

ห้ามลาออก ห้ามย้าย ห้ามหนีไปไหน
แล้วตัวคุณที่เป็นอย่างนี้
มีความสุขดีแล้วหรือ

068

02

แล้วจะไปทำอะไรต่อ
ก็ต้องลองดู ถึงจะรู้นะคะ

074

อยากเลิกหรืออยากเริ่มใหม่

081

ต่อให้ล้มเหลวในรักแรก ก็ไม่เป็นไร
การปล่อยมือจากงานแรกของลูกเปิดขึ้นใหม่

082

ก็ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่
แต่อาจไม่มีที่ไหนแล้วก็ได้
อยากเลิกหรืออยากเริ่มใหม่

091

สิ่งที่ต้องเขียนก่อนเขียนใบลาออก
เมื่ออยู่ริมหน้าต่าง จงหาที่ยึดจับเพียงหนึ่ง

099

คนที่ลาออกไปแล้วจะได้เดินบนเส้นทาง
รอยสลับกุหลาบไหมนะ
เรื่องเข้าใจผิดเกี่ยวกับการลาออก

104

ความเสียใจมันไม่ดีตรงไหน
สิ่งที่ทำให้คุณเจ็บปวดที่สุดหลังย้ายงาน

115

มีด้วยเธอ “บริษัทที่ดีกว่า”
ไม่มีบริษัทที่ดีเหมือนกันสำหรับทุกคน

123

สิ่งที่จะได้พบก็ต่อเมื่อลาออก
ไม่น่าลาออกเลย

132

	▼	▼	
03	สารบัญ		
	ทำไปแล้วใครจะเห็นค่า	139	
	ทำไปแล้วใครจะเห็นค่า มันคือความพอใจของเรา หรือทำให้ใครพอใจกันแน่	140	
	เอ้อ อยากใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ทั่วไป บ้างจัง ชีวิตยามเย็นหลังเลิกงาน	152	
	อยากมีชีวิต “เหมือนเขา” อย่างนั้นเหรอ กับดักแห่งการเปรียบเทียบ	164	
	ทำไมถึงอดสั่งสอนไม่ได้กันนะ เรื่องนั้นเกี่ยวอะไร “กับคุณ” ด้วย	173	
	แล้วเธอล่ะจะแต่งงานเมื่อไหร่ พื้นที่ต้องห้ามนามว่า “เรื่องส่วนตัว”	184	
	ความบ้าดีเดือดไม่ใช่เรื่องผิด ใครบ้างอาจมาวัดค่าความพยายามของฉัน	194	
	ถ้า “ยังไม่สำเร็จ” ก็ไม่มีสิทธิ์ได้รับ ความรักเหรอ กันบั้งหัวใจของผู้ที่เสพติดความสำเร็จคนหนึ่ง	202	

04

เมื่อไรเราถึงจะมั่นคงนะ

215

เมื่อไรเราถึงจะมั่นคงนะ

216

ผู้ช่วยคิมผู้วิตกกังวลกับความไม่แน่นอน

น่าจะไม่ใช้ภูเขาลูกนี้แหละ

228

นาฬิกาหลังทิศ

มีงานอะไรในโลกที่ฉันอยากทำ

241

เป็นอาชีพไหนนะ

อาชีพที่เหมาะสมกับตัวเองมีอยู่จริงหรือ

นี่ ไปเรียนต่อต่างประเทศดีไหมนะ

254

ตอนนั้นยังไม่ทันรู้ตัว

ถึงไม่มีอะไรเปลี่ยนไป ก็คงไม่เป็นไรใช่ไหม

264

ความกล้าหาญที่จะปกป้องตัวเอง

ถึงจะพัง ก็ไม่เป็นไร

275

ความฝันที่ไม่ถูกความตั้งใจล้นเกิน

“ฉันจะลาออกอีกครั้งค่ะ”

287

ฉันจะเคารพตัวเองในทุกช่วงเวลา

บทส่งท้าย

300

เป็นอีกวันที่รู้สึกเหมือนจะตายให้ได้

Final

Final_Final

Last_Final

Real_Final

บทที่

1

งานก็ได้แล้ว
ทำไมถึงเหนื่อยกันนะ

แล้วฉันก็ได้เป็นพนักงานออฟฟิศ

ทั้งที่พยายามแทบตายเพื่อให้ได้อยู่จุดนี้
แต่ทำไมรู้สึกเหมือนจะขาดใจให้ได้

อย่างน้อยเมื่อถึงวัยยี่สิบห้า ฉันก็ได้เข้าใจสิ่งหนึ่ง
อย่างแจ่มแจ้ง

นั่นคือ ทำอย่างไรจึงจะเรียกว่า “เก่ง”

ต้องเชื่อฟังคำพูดของแม่

ต้องเรียนได้เกรดดีๆ

ต้องไม่ทะเลาะกับพี่สาว

ต้องเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ

ต้องได้ทำงานในบริษัทที่ใครๆ ก็อิจฉา

ต้องลองทำสิ่งใหม่ที่ท้าทายจนผู้คนพากันยกย่อง

เป็นต้น

ฉันเองก็อยากเก่ง อยากเป็นเด็กเก่ง และอยาก
ได้รับคำชมว่าเก่งจริงๆ เหมือนกัน

การซื้อฟังคำสอนของแม่ทำให้ฉันกลายเป็น “เด็กเรียน” และเป็น “เรื่องที่แม่เอาไปอวดเหล่าป้าๆ หน้าทางเข้าอพาร์ทเมนต์ได้” นั้นรวมถึงเรื่องที่ฉัน “เล่นเปียโนได้ดีกว่าเพื่อนวัยเดียวกัน” แม้แต่เรื่องที่ฉันทำคะแนนได้ดีก็ยังมีแยกย่อยได้อีกว่า “เขียนตามคำบอกได้ร้อยคะแนนเต็ม” “ได้รางวัลแข่งคัดลายมือ” หรือ “ภาพที่วาดถูกเลือกไปติดโชว์หลังห้องเรียน” ทุกช่วงเวลาในชีวิตฉันเต็มไปด้วยการแข่งขันอันดุเดือดทุกด้านเพียงเพื่อได้รับสิ่งที่เรียกว่า “คะแนน”

แล้วฉันก็ได้เป็นพนักงานออฟฟิศ

งานแรกของฉันคือการเป็นพนักงานในบริษัทข้ามชาติซึ่งถือว่าอยู่ในหมวด “บริษัทที่ใครๆ ก็อิจฉา” คนที่ได้ฟังมักมีปฏิกิริยาแรกอยู่สองแบบ หนึ่งคือ “บริษัทข้ามชาติเหอ ดีจัง!” หรือไม่ก็ “เป็นพนักงานขายเหอ คงเหนื่อยน่าดู!” แต่ไม่ว่าพูดแบบไหนก็เท่ากับยอมรับว่าฉันนั้น “เก่งมาก!” ทำให้มีแรงใจใช้ชีวิตต่อไป แต่จุดเปลี่ยนเริ่มต้นตรงนี้เอง ในการทำงานนั้นต่อให้ตั้งใจหรือพยายามแค่ไหนก็ไม่มีทางได้ร้อยคะแนนเต็ม บางครั้งถึงพยายามไปก็ไม่ได้ผลตอบแทนที่คาดหวัง เพราะมีปัจจัยไร้เหตุผลหลายประการคอยขัดขวาง

อีกอย่างเกณฑ์การให้ “ร้อยละเนน” นั้นยังคลุมเครือกว่าอะไรทั้งหมด ตัวฉันที่ไม่เคยเข้าร่วมการแข่งขันที่ไม่มีเกณฑ์ตัดสินชัดเจนแบบนี้เลยสักครั้งย่อมสับสนเป็นธรรมดา ตลอดเวลาสามปีกว่า ฉันต้องผ่านวันคืนแสนเหน็ดเหนื่อยจนต้องหลั่งน้ำตาและเอาแต่หวาดกลัววันพรุ่งนี้ สุดท้ายถึงตระหนักได้ว่าสิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การได้ร้อยละเนนเต็มใน “ทุกเรื่องที่ทำ” แต่คือการพิจารณาให้ได้ว่า “เรื่องไหน” ที่ฉัน “อยากได้ร้อยละเนนเต็ม” หรือ “อยากทำให้เก่ง”

ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงพยายามเต็มที่อีกครั้งกับการเป็นพนักงานออฟฟิศ

งานที่ว่าเป็นคือก๊อปปี้ไรเตอร์หน้าใหม่ในเอเจนซีโฆษณา ในวันที่เพื่อนร่วมงานทุกคนต่างได้เลื่อนตำแหน่ง ฉันตัดสินใจลาออกจากบริษัทเดิมที่ทำงานมาสามปีกว่าและกลับไปเป็นพนักงานหน้าใหม่ในสาขาที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน คราวนี้อยู่ในหมวด “ลองทำสิ่งใหม่ที่ทำนายจนผู้คนพากันยกย่อง” ฉันใช้เวลาเกือบปีในการไต่รตรอง ต่อสู้ฝ่าฟัน และทนเจ็บปวดจนตัดสินใจเลือกทางเดินนี้ เชื่อว่าครั้งนี้ละ

ต้อง “ทำให้ดีขึ้นกว่าเดิม” และแล้วเวลาสามปีก็
ล่วงเลยผ่านไปอีกครั้ง ตลอดเวลานั้นฉันแทบไม่ได้
หยุดพักหายใจทั้งยังต้องร้องไห้อีกครั้ง ทุกครั้งที่รู้สึก
เหนื่อย ฉันต้องแบกรับความทุกข์ไว้ด้วยไหล่ทั้งสองข้าง
มีทั้งความเสียใจที่กระหน่ำใส่จนแทบบ้าและความตั้งมั่น
ที่จะไม่เสียใจกับทางที่เลือกเดิน ทุกวันฉันต้องทะเลาะ
กับตัวเองเป็นร้อยเป็นพันครั้งด้วยความรู้สึก “ทำไม่ได้
ไว้อ!” (คำว่า “ทำไม่ได้!” เฉยๆ มันไม่ได้อารมณ์จริงๆ)

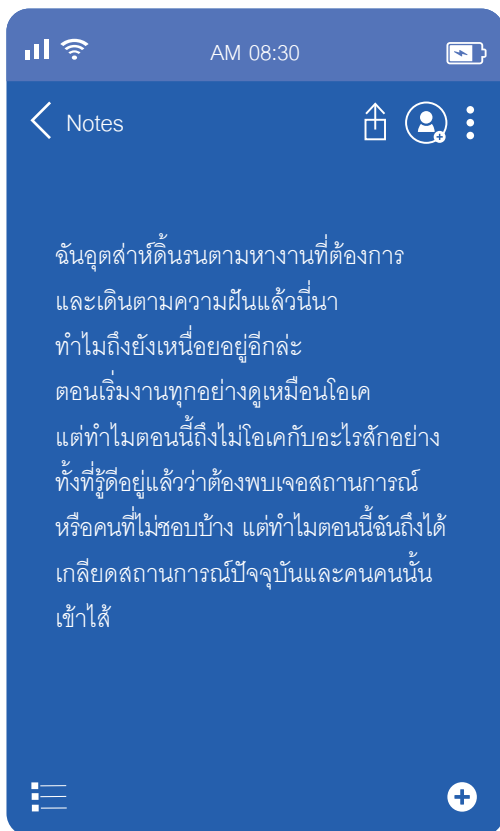
ทำไมล่ะ ไหนใครๆ บอกว่าจะมีความสุขหาก
ได้ทำในสิ่งที่ตัวเองรัก ฉันอุตส่าห์ดิ้นรนตามหางาน
ที่ต้องการและเดินตามความฝันแล้วนี่นา ทำไมถึง
ยังเหนื่อยอยู่อีกล่ะ ตอนเริ่มงานทุกอย่างดูเหมือนโอเค
แต่ทำไมตอนนี้ถึงไม่โอเคกับอะไรสักอย่าง ทั้งที่รู้ดี
อยู่แล้วว่าต้องพบเจอสถานการณ์หรือคนที่ไม่ชอบบ้าง
แต่ทำไมตอนนี้ฉันถึงได้เกลียดสถานการณ์ปัจจุบัน
และคนคนนั้นเข้าได้

ถ้าฉันยังควรไปสมัครเป็นพนักงานของบริษัท
อื่นอยู่อีกไหม

หลังทำงานมาได้สิบปี ฉันก็ยังเป็นพนักงานออฟฟิศเหมือนเดิมแถมยังมีความกังวลอยู่เช่นเดิม ความรู้สึกที่ว่ำนั่นค้างคาใจมาทั้งชีวิต ยิ่งค้นหาคำตอบก็เหมือนมันยิ่งฝังลึกลงไป ไม่ว่าจะตั้งคำถามหรือใจจะเจ็บปวดแค่ไหน “ความกังวลในเส้นทางเดินของชีวิต” ก็ยังคงกดทับอยู่ในใจไปตลอด เพราะนี่คือชีวิตของพนักงานออฟฟิศไงล่ะ เพราะแบบนั้นถึงต้องเผชิญกับโชคชะตาอันหนักหนาเช่นนี้ใช่ไหม ถึงแม้ยากลำบาก ใจไม่ยอมรับ หรืออยากตายเสียตรงนี้ เราก็กังเป็นพนักงานออฟฟิศคนหนึ่งอยู่ดี ไม่ใช่คุณเพียงคนเดียว แต่ทุกคนที่ต้องใช้ชีวิตแบบชาวออฟฟิศล้วนรู้สึกแบบนั้น แค่มองตาดึ้นนอนตอนหกโมงเช้าได้ทุกวันก็สุดยอแล้ว ถ้าฉันนี่ถือว่ายังโอเคอยู่ใช่ไหมนะ

ไปบริษัททุกวัน เครียดทุกวัน คำถามที่ไร้ซึ่งคำตอบและไม่มีที่สิ้นสุดอยู่ตรงหน้าฉันทุกวัน ไม่ว่าจะป็นทุกครั้งทีห้ลับตามองไปนอกหน้าต่างรถ หรือจ้องมองถ้วยกาแฟ

ทั้งที่พยายามแทบตายเพื่อให้ได้อยู่จุดนี้ แต่ทำไม่รู้สึกเหมือนจะขาดใจให้ได้

ยังไม่ทันทำงาน ก็อยากเลิกงานแล้ว

ไม่ไปทำงานก็ไม่ได้ จะลาออกก็ไม่ได้

งานแรกของฉันใช้เวลาเดินทางไปทำงานนานมาก ต้องขับรถอะแวนเต¹ จากอินช็อนไปคังนัมเพื่อเจรจาธุรกิจ ฉันจำได้ว่าเช้าวันจันทร์วันหนึ่งใช้เวลาขับรถไปทำงานถึงสามชั่วโมง ระยะทางจากประตูพาร์ตเมนต์ถึงลานจอดรถที่บริษัทนั้นห่างกันกว่าร้อยกิโลเมตร และยังมีอีกวันที่แม้จะขึ้นทางด่วนคยองอินที่ 2 (ทางด่วนหมายเลข 110) ต่อด้วยวงแหวนนอก (ทางด่วนหมายเลข 100) แล้วขึ้นทางด่วนเมืองควาซ็อน-อึยวัง (ทางด่วนหมายเลข 309) ขับยาวไปบนถนนยังแจแด ต่อด้วยวงแหวนนัมบูและถนน

¹ รถยนต์สี่ที่นั่งขนาดเล็กยี่ห้อฮุนได (Hyundai) วางขายในตลาดต่างประเทศในชื่อเอลันตรา

นนฮียอนก็แล้ว สุดท้ายฉันก็ยังเข้างานสายสิบห้านาที จนถูกต่อว่าอย่างแรง ฉันไม่ใช่เด็กมอหกล้วนแต่ก็ยังต้องตื่นตั้งแต่หกโมงเช้า ยัดข้าวปั้นและมันหวานที่แม่เตรียมให้ใส่ปาก ก่อนสตาร์ตรถที่ยังมีป้ายสติกเกอร์มือใหม่หัดขับติดอยู่ ช่วงเช้ามีดีวันแล้ววันเล่าในความทรงจำของฉันมีแต่ภาพตัวเองเหยียบคันเร่งด้วยความคิดว่า “ต้องรีบขึ้นทางด่วนก่อนรถติด”

ถึงแม้รีบออกแต่เข้าขนาดไหน บนลานจอดรถก็ยังเต็มไปด้วยรถมากมายจอดเรียงรายกันเป็นแถว ฉันต้องขยับพวงมาลัยอยู่เจ็ดครั้งกว่าจะเข้าจอดได้ ก่อนคว้ากระเป๋าและลากตัวเองไปยังห้องน้ำที่มีดสลับฝืนปั่นสีหน้ายิ้มแย้มอย่างยากลำบาก ในขณะที่กำลังขึ้นลิฟต์อยู่นั้นเองกลับต้องพานพบเจ้านายที่ไม่ชอบขึ้นหน้า ฉันจำต้องกดเปิดลิฟต์เพื่อให้เขาเข้ามา ก่อนเจ้านายคนนั้นจะเอ่ยทักทายทั้งที่ไม่จำเป็นเลยว่า “ตายละ วันนี้ดูเหนื่อยมากเลยนะ!”

เฮ้อ อยากเลิกงานแล้วสิ ทั้งที่เพิ่งเข้างานแท้ๆ

สมัยเป็นพนักงานใหม่ฉันรู้สึกเศร้าทุกเช้า แต่ที่
น่าเศร้ายิ่งกว่าคือไม่มีเวลาให้นั่งเศร้า ทั้งทางด่วน
ที่ขอบปิดซ่อมทุกครั้งในช่วงเวลาเร่งด่วน หรือเสียง
โทรศัพท์ดังขึ้นทั้งที่ยังไม่ใช่เวลาเริ่มงาน ถึงอย่างนั้น
สิ่งที่ทำให้ฉันเศร้าสุดๆ คือไม่ได้มีแคร์รถคันคันเดียว
แต่ยังมีรถอีกจำนวนมากที่ติดอยู่บนทางด่วนอันคับแคบ
พร้อมคนในรถที่นั่งเศร้าอยู่เหมือนกัน ไม่ว่าจะออก
จากบ้านเช้าแค่ไหน แต่บนทางด่วนที่มีดสลัก็ยังมี
รถอีกหลายคันที่เปิดไฟหน้าพร้อมออกเดินทางไปยัง
ที่ใดสักแห่งในความมืดมิด น่าแปลกที่ขณะมอง
กระจกมองหลังด้วยตาอันบวมเป่งแล้วเห็นภาพ
คนอื่นรีบเร่งเดินทางไปสู่การแข่งขัน ความเครียด และ
ความกังวลอย่างไม่รู้จบ กลับทำให้ฉันรู้สึกสบายใจ
อย่างประหลาด สถานการณ์แบบนี้มันคืออะไรกันนะ
อาจเป็นเพราะได้รู้ว่าฉันไม่ได้อยู่เพียงลำพังในความ
มืดมิดนี้ หรือที่จริงชีวิตคือการได้รับการปลอบโยน
จากความเศร้าของกันและกัน นี่มันยิ่งน่าเศร้ายิ่งกว่าเดิม
เสียอีก เศร้าซะมัด!